

префектура е съставилъ църковния диоцезъ на древната апостолска българска или първо-юстиниановска самостоятелна църква въ Илирия въ Македония въ стара България, родното отечество на Византийския императоръ Юстинианъ Велики. Цѣли 10 години е протестиралъ римския папа, подъ чиято църковно ведомство се е намирала древната апостолска българска църква до 535 година, която е влизала въ църковния диоцезъ на римската църква въ първитѣ вѣкове на християнството, но петия вселенски съборъ е турилъ край на протеститѣ на римския папа и светитѣ отци на петия вселенски съборъ сж дали пълна църковна самостоятелностъ на българската или първо-юстиниановската самостоятелна църква въ Илирия, и при това при съгласието на тогавашния римски папа Вигилий, който се е случилъ на петия вселенски съборъ въ Цариградъ; при всичко той и да не е заседавалъ лично на събора, но съборнитѣ решения на петия вселенски съборъ е подписалъ.

Знаменития цариградски патриархъ Фотий, съвременникъ на българския царъ Св. Бориса, въ своя номоканонъ, подъ тълкуването на 131-та новела на Юстинианъ Велики, въ която се говори за църковнитѣ привилегии на блаженейшитѣ самостоятелни архиепископи и глави на помѣстнитѣ самостоятелни църкви: римската, цариградската, първо-юстиниановската и др., прави забележка отдоле за своитѣ съвременници, като казва: „Разбирай отъ настоящата юстиниановска новела привилегиитѣ на архиепископа на България, защото той е архиепископъ на първа Юстиниания, отечеството на Юстиниана. България заради това се нарича Юстиниания, защото императоръ Юстинианъ присъединилъ тази страна подъ властта на римлянитѣ (*Bibliothekae juris canonici veretis tomus secundus Opera it studio Gulielmi Vodi et Henrici Justelli, Christophori F. Lutetiae Passiorum 1661, p. 822*).

Никому да не се види чудно, защо нѣма нашето древно българско племе, което е живѣло отъ незапомнети доисторически времена въ Илирия на Балканския полуостровъ, за неговия миналъ исторически и църковенъ животъ достатъчни вещественни исторически паметници. Това се дължи на вѣковнитѣ врагове на нашето древно българско племе — търцитѣ, които, възползвани отъ неблагоприятнитѣ политически обстоятелства на българския народъ, който е попад-